

Nr 220.

Av herr **Andersson** i Vigelsbo **m. fl.**, *angående utredning om åtgärder i syfte att vid svårare olycksfall bereda större och barnrika familjer bättre ekonomisk och social trygghet.*

I gällande olycksfallsförsäkringslag stipuleras, i den mån olycksfallet medfört döden, den bestämmelsen, att livräntorna till efterlevande få tillsammans inte överstiga $\frac{2}{3}$ av den avlidnes arbetsförtjänst eller det belopp vederbörande skulle haft att uppbära därest han överlevt olycksfallet men åsamkats full invaliditet. Årliga livräntor utgå till änka, så länge hon lever ogift, med en fjärdedel av den avlidnes årsförtjänst, till varje barn under 16 år med en sjättedel av årsförtjänsten samt till föräldrar, om de varit väsentligen beroende av den avlidnes hjälp, dock högst med en fjärdedel av den avlidnes årsförtjänst.

Inträffar det förhållandet att en familjefader med stor familj på ett eller annat sätt under pågående arbete förolyckas, måste livräntan till de efterlevande successivt och individuellt reduceras med hänsyn till familjens storlek. Först bortfaller helt utgående livränta till den förolyckades föräldrar. Därefter reduceras efter hand även änkans och barnens utgående livräntebelopp. Då lagen föreskriver att $\frac{2}{3}$ av den avlidnes årsinkomst skall utgå som livränta oavsett den efterlämnade familjens ekonomiska ställning i övrigt, kan densamma givetvis för en liten familj i god ekonomisk ställning ge en relativt betryggande existens. Är däremot familjen stor, blir livräntebeloppet på var och en tämligen blygsamt. Då man dessutom har att räkna med att de större familjerna som regel befinna sig i sämre ekonomiska förhållanden, ter sig helt säkert situationen för dessa många gånger mycket besvärlig. Den avlidnes familj kan på så sätt helt oförvållat drivas ut i ekonomiskt och socialt armod. Många gånger kan det för övrigt leda dithän att kommunerna tvingas att träda ekonomiskt reglerande emellan. Då det som regel synes vara landsbygdens förut hårt skattetyngda kommuner som ha de barnrikaste familjerna, kunna fall som här ovan berörts medverka till en mycket hård belastning för kommunen samtidigt som det också måste utgöra ett betydande, utan eget förvållande, inträtt irritationsmoment för familjen i fråga.

Med anledning av här berörda förhållanden få vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om skyndsamt utredning angående åtgärder för att vid olycksfall, varav död eller full invaliditet följt, bereda större och barnrika familjer bättre ekonomisk och social trygghet.

Stockholm den 20 januari 1944.

Sven Andersson
i Vigelsbo.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

K. E. Hansson,
Skediga.

Hj. Nilson
i Spånstad.

Lars E. Andersson
i Hedensbyn.